

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6CoE/73/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3812218364
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 04. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Stanislava Marková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2013:3812218364.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v exekučnej veci oprávneného: CASH COLLECTORS SK s.r.o., IČO: 44703015, Mlynské Nivy 49, Bratislava, zast. Havel, Holásek & Partners s.r.o., advokátska kancelária, IČO: 36856584, Mlynské Nivy 49, Bratislava, substitučne zastúpená: Mgr. Lukášom Kubcom, usadeným euroadvokátom, Mlynské Nivy 49, 821 09 Bratislava, proti povinnému: 1/ E. G., nar. XX.XX.XXXX, P. XX/X, XXX XX H., adresa na doručovanie: R. XXX/X, XXX XX R. T. a 2/ P. G., nar. XX.XX.XXXX, A. XX, XXX XX J., pre vymoženie istiny 4.348,49 Eur s prísl., na odvolanie oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Prievidza č.k. 16Er/3528/2012-23 zo dňa 19. novembra 2012, v senáte jednohlasne, takto

rozhodol:

Uznesenie okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením okresný súd zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na § 44 ods. 2, Ex. por., § 52, § 53 a § 54 Občianskeho zákonníka, príslušné ustanovenia Smernice Rady č. 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, príslušné ustanovenia zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a príslušné ustanovenia zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní. Ďalej uviedol, že oprávnený sa návrhom na vykonanie exekúcie zo dňa 26.09.2012 domáha vykonania exekúcie proti povinnému pre vymoženie istiny vo výške 4.348,49 Eur s prísl. na základe exekučného titulu, ktorým je Rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu Slovenskej bankovej asociácie, Komory pre rozhodovanie sporov z iných obchodnoprávných alebo občianskoprávných vzťahov, rozhodcu Mgr. Ing. Bohumila Kuhajdu, sp.zn. II/2011-4510 zo dňa 26.6.2012, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 03.09.2012 a vykonateľnosť dňa 06.09.2012. Žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súdny exekútor doručil okresnému súdu dňa 05.10.2012. Z predloženého exekučného titulu- vyššie uvedeného rozhodcovského rozsudku okresný súd zistil nasledovné skutočnosti. Dňa 15.12.2004 bola medzi právnym predchodcom oprávneného / Slovenská sporiteľňa a.s./ a povinným uzavretá Zmluva o splátkovom úvere č. 0182502465, (ktorej neoddeliteľnou súčasťou sú Všeobecné obchodné podmienky-ďalej len VOP), na základe ktorej bol povinnému poskytnutý spotrebiteľský úver vo výške 60.000 Sk pri stanovenej úrokovej sadzbe 12,30 % ročne, mesačnou splátkou 887,00 Sk, s dátumom prvej splátky dňa 10.01.2005 a konečnou splatnosťou úveru dňa 10.12.2015. Okresný súd v prvom rade skúmal samotnú zmluvu, ktorá vytvára právny rámec vzťahu medzi oprávneným ako veriteľom a povinným ako dlžníkom a dospel k záveru, že tento právny vzťah je potrebné posudzovať podľa ustanovení o spotrebiteľskom práve. Na základe uvedeného okresný súd dospel k záveru, že medzi účastníkmi konania bola uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere, nakoľko z obsahu spisu nevyplýva, že by povinný pri uzatváraní tejto zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, resp. že by mu bol poskytnutý úver na výkon zamestnania, povolania, a z tohto dôvodu sa považuje za spotrebiteľa. Na druhej strane je nepochybné, že oprávnený uzatváral predmetnú zmluvu v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Z toho dôvodu sa oprávnený považuje za dodávateľa. Zo samotnej zmluvy a jej zmluvných dojednaní je zrejmé, že povinný nemohol individuálne ovplyvniť ich obsah, boli už vopred pripravené, nakoľko sa uzavierali vo viacerých prípadoch

pre veľký počet spotrebiteľov. Z obsahu zmluvy, s prihliadnutím na právne postavenie účastníkov zmluvy má okresný súd za to, že úver bol povinnému poskytnutý ako spotrebiteľovi. Zmluva medzi oprávneným a povinným má charakter spotrebiteľského úveru v zmysle ustanovenia § 2 písm.a) zákona č.258/2001 Z.z.; predmetom zmluvy je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov vo forme pôžičky zo strany veriteľa a povinnosť dlžníka peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom. Vzhľadom k vyššie uvedenému okresný súd dospel k záveru, že ide o spotrebiteľskú zmluvu (s prihliadnutím na povahu účastníkov, obsah zmluvy a vopred pripravený obsah zmluvy na predtlačenom formulári) a na vzťah medzi veriteľom (oprávneným) a dlžníkom (povinným) je potrebné aplikovať ustanovenia spotrebiteľského práva. V danom prípade, a to vzhľadom ku skutočnosti, že povinný si neplnil riadne svoje povinnosti vyplývajúce z vyššie uvedenej zmluvy, uplatnil si oprávnený svoje nároky v rozhodcovskom konaní v zmysle uzatvorenej rozhodcovskej doložky v článku 18 VOP, kde rozhodca bez vypočutia povinného vydal rozhodcovský rozsudok. Preskúmaním predmetných VOP, ako neoddeliteľnej časti zmluvy o úvere, konkrétne článku 18 /Rozhodcovská doložka/ vzhliadol okresný súd v takto ustanovenom zmluvnom dojednaní nekalú podmienku k čomu ho viedli nasledovné dôvody. V zmluvných dojednaniach v článku 18 bodu 18.1 VOP upravený spôsob riešenia sporov zo zmluvy tak, že „Banka a klient sa dohodli, že všetky spory, ktoré vznikli, alebo vzniknú z Bankových obchodov pri nasledovných Bankových produktoch, alebo v súvislosti s nimi:

a) pri vykonávaní prevodov peňažných prostriedkov,

b) pri vydávaní a používaní Platobných kariet, pri poskytovaní a používaní Elektronických služieb, prípadne iných elektronických platobných prostriedkov určených osobitným zákonom, ako aj spory, ktoré vznikli, alebo vzniknú zo Zmlúv upravujúcich tieto Bankové produkty, alebo v súvislosti s nimi, vrátane sporov o ich platnosť, výklad, alebo zrušenie, bude prejednávať a rozhodovať s nimi, vrátane sporov o ich platnosť, výklad, alebo zrušenie, bude prejednávať a rozhodovať Rozhodcovský súd." V zmysle bodu 18.5. a 18.6 banka a klient sa dohodli, že táto rozhodcovská doložka je súčasťou Zmluvy a zaväzuje právnych nástupcov obidvoch zmluvných strán. Tu sa s okresný súd zaoberal tým, či je vôbec možné v rámci spotrebiteľskej zmluvy platnú rozhodcovskú doložku uzatvoriť. V danom prípade bola voľba rozhodcovského súdu uskutočnená jednostranne, nakoľko samotné ustanovenie rozhodcovskej doložky na predtlačenom formulári dokonca predchádzalo nepochybne aj samotnému rozhodnutiu povinného si finančné prostriedky touto cestou obstaráť, čiže predtým ako k uzatvoreniu zmluvy o úvere povinný vôbec pristúpil. Jednostrannosť a nekalosť tohto zmluvného dojednania okresný súd vidí v tom, že faktickým subjektom, ktorý definuje, kto rozhoduje v tomto prípade je veriteľ, čiže oprávnený, pretože tento zostavil znenie rozhodcovskej doložky vo svojej vopred pripravenej formulárovej zmluve, ktorú oprávnený v rámci svojej podnikateľskej činnosti používa v prípadoch uzatvárania zmlúv rovnakého druhu a neurčitého počtu.. Ak by aj rozhodcovská doložka dávala na výber medzi štátnym a rozhodcovským súdom, ale pre prípad vyvolania rozhodcovského konania dodávateľom sa musí spotrebiteľ podrobiť rozhodcovskému konaniu, nie je možné poskytnúť súdnu ochranu v rámci exekúcie, ak je exekučným titulom rozhodcovský rozsudok a oprávneným je dodávateľ. Rozhodcovskú doložku je preto treba vykladať tak, že neodporuje princípu zákazu jednostrannosti určenia riešenia sporov aj s prihliadnutím na § 106 O.s.p. (ktorý pri platnej rozhodcovskej zmluve bráni konaniu pred štátnym súdom), ak práva v exekúcii uplatňuje ako oprávnený spotrebiteľ. Ochrana spotrebiteľa pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami okresný súd zabezpečí bez ohľadu na povahu spotrebiteľského vzťahu a teda dokonca aj v prípade, ak nejde o spotrebiteľský úver a preto zmluvná podmienka v štandardnej formulárovej zmluve alebo vo všeobecných obchodných podmienkach inkorporovaných do takejto zmluvy, ktorá nebola spotrebiteľom individuálne dojednaná a ktorá vyžaduje od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní bráni tomu, aby na základe nej vydaný rozhodcovský rozsudok na návrh dodávateľa mohol byť exekučným titulom na udelenie poverenie pre exekútora. O túto zmluvnú podmienku ide aj vtedy, ak by spotrebiteľ podľa neho mal možnosť vybrať si medzi rozhodcovským a štátnym súdom, ale ak by sa podľa takejto doložky začalo rozhodcovské konanie na návrh dodávateľa, spotrebiteľ by bol nútený podrobiť sa rozhodcovskému konaniu alebo podať návrh na štátnom súde, ak by chcel zabrániť rozhodcovskému konaniu. Podľa názoru okresného súdu je dojednanie rozhodcovskej doložky v spotrebiteľskej zmluve neprijateľnou podmienkou, ktorá je zmysle § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka neplatná. Svoj názor okresný súd opiera o to, že spotrebiteľ sa v porovnaní s dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení, pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ale aj úroveň informovanosti, a táto situácia ho vedie k pristúpeniu na podmienky vopred pripravené dodávateľom bez toho aby mohol podstatným spôsobom ovplyvniť ich obsah, čo v ich vzťahu spôsobuje značnú nerovnováhu.. Aj v predmetnom prípade povinný nemal možnosť podstatným spôsobom obsah predmetnej zmluvy ovplyvniť, nakoľko jej súčasťou sú aj všeobecné obchodné podmienky. Povaha zmluvy je teda adhézna, teda spotrebiteľ ju mohol prijať buď ako celok resp. odmietnuť. Obsah

rozhodcovskej doložky bol dodávateľom vopred pripravený. Len veľmi ťažko možno predpokladať, že si spotrebiteľ bol vedomý všetkých dôsledkov, ktoré so sebou dojednanie rozhodcovskej doložky nesie. Výkladovým pravidlom pre posudzovanie povahy neprimeranej zmluvnej podmienky, ale na základe zásady nepriameho účinku aj aplikovateľným právom sú ustanovenia smernice (93/13/ES), a to najmä citované ustanovenia, ktoré sú dostatočne presné a zrozumiteľné. Použitie ustanovení smernice sa opiera o nepriamy účinok práva EU na právne poriadky členských štátov, ktorý spočíva v povinnosti konformného výkladu. Nejde teda o priame dosiahnutie výsledku riadnym implementovaním smernice, ale o nepriame dosiahnutie výsledku stanoveného smernicou - výkladom prostredníctvom rozhodnutia vnútroštátneho súdu a nie vnútroštátneho právneho aktu implementujúceho smernicu. Keďže zmyslom, cieľom a účelom právnych noriem týkajúcich sa ochrany spotrebiteľa je poskytnúť spotrebiteľom minimálne takú úroveň ochrany, aká je stanovená smernicou 93/13/EHS, tak aj vnútroštátny súd je povinný vykladať predmetné ustanovenia smernice a vnútroštátneho práva tak, aby bol dosiahnutý výsledok stanovený predmetnou smernicou. Dohoda strán o tom, že spor medzi nimi predložia k prejednaniu a rozhodnutiu súkromným osobám alebo rozhodcovským inštitúciám, ktoré si za tým účelom zvolia, má o to väčší význam, pretože rozhodca nenachádza právo, ale tvorí (eventuálne napevno stanovuje), vyjasňuje, urovnáva záväzkový vzťah v zastúpení strán. Jeho moc nie je delegovaná zvrchovanou mocou štátu, ale pochádza od subjektívnej vlastnej moci strán určovať svoj osud. V danom prípade táto vôľa pochádza však len od jednej, a to silnejšej zo strán, ktoré spotrebiteľskú zmluvu uzavreli, čo v ich vzťahu spôsobuje značnú nerovnováhu. Uvedené zároveň naznačuje, že veriteľov výber riešenie sporu rozhodcovským súdom zrejme nebol náhodný. Oprávnený ako veriteľ do zmluvných dojednaní viacerých svojich obdobných zmlúv zahrnul identické rozhodcovské doložky, a na ich základe opakovane zvolil pre riešenie sporu ten istý rozhodcovský súd, keď podaním žaloby vylúčil možnosť, aby sa spor riešil pred všeobecným súdom. Pre účely posúdenia prípadného nekalého charakteru zmluvnej podmienky hranica ochrany spotrebiteľa vychádza nielen z konkrétneho exemplifikatívneho výpočtu nekalých zmluvných dojednaní (podľa ustanovenia § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka v znení platnom ku dňu uzatvorenia zmluvy) ale tiež zo všeobecného zákazu akéhokoľvek dojednania, ktoré vytvorí v právach a povinnostiach značnú nerovnováhu (podľa ustanovenia § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení platnom ku dňu uzatvorenia zmluvy). Neprijateľné podmienky sú dopĺňované aj samotnou právnou úpravou, keď s účinnosťou od 1.1.2008 je v ustanovení § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka výslovne uvedená aj neprijateľná podmienka požadovania od spotrebiteľa v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní. Rozhodcovská doložka obsiahnutá v zmluvných dojednaniach zmluvy podľa názoru okresného súdu spĺňa všetky podmienky tak z pohľadu ustanovení § 53, 54 Občianskeho zákonníka platného ku dňu uzatvorenia zmluvy, ako aj z pohľadu Smernice Rady 93/13/EHS (výkladovej pomôcky ustanovení spotrebiteľského práva), aby mohla byť kvalifikovaná ako nekalá. Táto doložka je zároveň aj v rozpore s ustanoveniami § 6 ods. 1, § 8 a 9 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, a teda je neplatná. Táto neplatnosť má formu absolútnej neplatnosti. Existujúca, ale neplatná rozhodcovská doložka nemôže byť potom základom právomoci rozhodcovského súdu. Ak si rozhodca svoju právomoc z takto uzavretej doložky odvodil, na ktorom základe následne vydal exekučný titul, nemožno takéto rozhodnutie považovať za rozhodnutie vydané osobou na to oprávnenou. Uvedené spôsobuje, že pred podaním návrhu na vykonanie exekúcie neprebehlo riadne rozhodcovské konanie, ktorého výsledkom by bol rozhodcovský rozsudok, na podklade ktorého by mohla vedená exekúcia. S prihliadnutím na vyššie uvedené skutočnosti, okresný súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku zamietol. Predložený rozhodcovský rozsudok vzhľadom na absenciu právomoci rozhodcu v danej veci konať, a to s poukazom na neplatnosť rozhodcovskej doložky, nemožno považovať za spôsobilý exekučný titul.

Proti tomuto uzneseniu podal včas odvolanie oprávnený, ktorý uviedol, že dňa 26.06.2012 bol Stálym rozhodcovským súdom Slovenskej bankovej asociácie vydaný rozhodcovský rozsudok č.k. II/2011-4510, ktorý sa stal právoplatný dňa 26.06.2012 a vykonateľný dňa 03.09.2012, v ktorom zaviazal povinných zaplatiť oprávnenému sumu 4.348,49 Eur s príslušenstvom. Vzhľadom na to, že právoplatný rozhodcovský rozsudok má rovnaké účinky ako rozsudok všeobecného súdu, je exekučný súd povinný nakladať s takýmto rozsudkom rovnako ako s rozsudkom všeobecného súdu. V opačnom prípade by porušil zásadu rovnocennosti a neprípustne by uplatnil rozdielny procesný postup v prípade, ak oprávnený uplatňuje svoje právo na základe exekučného titulu vydaného všeobecným súdom a iný prístup, ak oprávnený uplatňuje svoje právo na základe exekučného titulu vydaného v rozhodcovskom konaní. Ďalej uviedol, že Okresný súd Prievidza vo svojom odôvodnení pri posudzovaní rozhodcovskej doložky ako neprijateľnej zmluvnej podmienky vychádzal najmä zo Smernice Rady 93/13/EHS z

05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách a ust. § 52, 53 a 54 Obč. zák.. Mal za to, že k posúdeniu rozhodcovskej doložky ako neprijateľnej podmienky v danom konkrétnom prípade nemožno dôjsť eurokonformným výkladom. Zo strany Slovenskej republiky došlo k nesprávnemu prekladu predmetnej časti Smernice. Korektným prekladom možno jednoznačne vyvodiť, že klauzula v spotrebiteľskej zmluve nesmie od spotrebiteľa vyžadovať, aby spory riešil výlučne takým druhom arbitráže, na ktorú by sa nevzťahovali ustanovenia právnych predpisov. Slovenské rozhodcovské konanie rozhodne nie je arbitrážou, o ktorej hovorí Smernica. V zmysle Smernice nie je možné klasifikovať predmetnú rozhodcovskú doložku ako neprijateľnú (nekalú). Rozhodcovskú doložku v danom prípade je možné posúdiť ako neprijateľnú zmluvnú podmienku len v zmysle tzv. generálnej klauzuly § 53 ods. 1 Obč. zák.. Zmyslom neprijateľnej podmienky je skutočnosť, že jej dojednanie spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa. Slovenská právna úprava však výslovne nevylučuje dojednanie rozhodcovskej doložky v spotrebiteľskej zmluve, preto mal Okresný súd Prievidza hlbšie skúmať a porovnať postavenie spotrebiteľa v rozhodcovskom konaní a v klasickom súdnom konaní. Táto argumentácia však v odôvodnení absentuje. Dojednaním rozhodcovskej zmluvy v spotrebiteľských vzťahoch nevylučuje spotrebiteľa zo súdnej ochrany v tom zmysle, že by sa ochrany práv a povinností vyplývajúcich zo spotrebiteľského vzťahu mohol domáhať iba na rozhodcovskom súde. V odvolaní oprávnený ďalej poukázal na rozsiahlu judikatúru ESD. Mal za potrebné uviesť, že komunitárne právo neobsahuje právnu úpravu, z ktorej by vyplývala povinnosť v rámci exekučného konania skúmať vecnú stránku rozhodnutia, a to či už súdneho alebo rozhodcovského orgánu. Taktiež poukázal aj na právnu úpravu inštitútu zastavenia exekúcie v ZoRK a rozhodnutia NS SR zo dňa 09.02.2012 sp. zn. 3 Cdo 122/2011, zo dňa 18.01.2012 sp. zn. 6 Cdo 143/2011, zo dňa 13.10.2011 sp. zn. 3 Cdo 146/2011, kde sa NS SR zaoberal otázkou rovnocennosti, skúmania právomoci orgánu, ktorý rozhodcovský rozsudok vydal a vecného prieskumu rozhodcovských rozsudkov. Dospel k záveru, že exekučný súd nie je oprávnený posudzovať vecnú správnosť rozsudku rozhodcovského súdu, je však oprávnený skúmať, či toto rozhodnutie vydal orgán s právomocou na jeho vydanie a či je rozhodnutie vykonateľné z materiálnej a formálnej stránky. Záverom uviedol, že predmetná rozhodcovská doložka nie je neprijateľná zmluvná podmienka v spotrebiteľskej zmluve a je v súlade s právne záväznými aktmi Európskych spoločenstiev a Európskej únie, s konštantnou judikatúrou ESD, právnym poriadkom Slovenskej republiky a s dobrými mravmi. Na základe uvedených skutočností navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie okresného súdu zmenil tak, že rozhodne o udelení poverenia pre súdneho exekútora alebo rozhodnutie zruší a vec vráti na ďalšie konanie.

Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec v zmysle ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie oprávneného nie je dôvodné a uznesenie okresného súdu je potrebné potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p., pretože je vo výroku vecne správne. Rozhodol bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu v zmysle ust. § 214 ods. 2 O.s.p.

Uznesenie okresného súdu bolo vydané na základe správneho právneho posúdenia otázky rozhodcovskej doložky v spotrebiteľskej zmluve, ktorú účastníci uzavreli a v kolerácii s rozhodovaním súdov v analogických prípadoch a nebol zistený žiadny právne významný dôvod na odlišný postup a rozhodnutie v danom prípade pri posudzovaní doložky. Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s kritériami ust. § 157 ods. 2 v spojení s ust. § 167 ods. 2 O.s.p., preto odvolací súd podľa ust. § 219 ods. 2 O.s.p. poukazuje v podrobnostiach na odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu a zároveň považuje za potrebné dodať.

Exekučný súd v rámci svojho postupu pri preskúmaní listín podľa ust. § 44 Exekučného poriadku v spojení s ust. § 45 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z. z úradnej povinnosti posudzuje, či rozhodcovský rozsudok, ktorý je podľa ust. § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku tiež spôsobilým exekučným titulom, nezaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právne nedovolené alebo odporuje dobrým mravom (§ 45 ods. 1 písm. c/), resp. či rozhodcovský rozsudok má nedostatok uvedený v § 40 písm. a/ a b/. Ak súd zistí tieto nedostatky, exekučné konanie aj bez návrhu zastaví.

Ak bol rozhodcovský rozsudok vydaný v dôsledku neplnenia zmluvne dojednaných povinností zo strany dlžníka podľa úverovej zmluvy, ktorá má charakter spotrebiteľského úveru (§ 2 písm. a/ a b/ zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch), potom exekučný súd v rámci postupu podľa § 44 Exekučného poriadku a § 45 ods. 2 zák. č. 244/2002 Z. z. z úradnej povinnosti správne v danej

veci posudzoval rozhodcovský rozsudok z aspektu, či plnenie priznané týmto rozsudkom nemá taký charakter, pre ktorý úplne alebo čiastočne je potrebné exekučné konanie zastaviť.

Uvedený postup súdu je v súlade so zákonom, s ust. § 45 zák. č. 244/2002 Z. z., ktorý umožňuje za určitých podmienok odoprieť vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku. Nemožno prijať názor oprávneného, že exekučný súd v rámci postupu podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku nie je oprávnený posudzovať samotný právny vzťah (zmluvu), ktorý bol základom pre priznaný nárok exekučným titulom. Ak má exekučný súd posudzovať, či rozhodcovský rozsudok nezaväzuje na plnenie, ktoré je charakterizované v ust. § 45 ods. 1 písm. c/, resp. nemá nedostatok podľa § 40 písm. a/ alebo b/ zákona č. 244/2002 Z. z. nevyhnutne je potrebné vychádzať v prípade spotrebiteľského úveru z úverovej zmluvy, na základe ktorej bol oprávnenému priznaný nárok rozhodcovským rozsudkom.

Pri posudzovaní exekučného titulu z aspektov ust. § 45 ods. 1 písm. c/ zákona č. 244/2002 Z. z, správne okresný súd vychádzal z ust. § 53 ods. 1 a 4 a § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a smernice Rady 93/13/EHS a zisťoval, či úverová zmluva, na základe ktorej bol priznaný nárok oprávnenému, neobsahuje takú podmienku, ktorá má nekalý charakter a je preto absolútne neplatná. Správne pri skúmaní dospel k záveru, že rozhodcovská doložka má charakter nekalej podmienky, keďže spôsobuje v právach a povinnostiach zmluvných strán značnú nerovnováhu, a to v neprospech spotrebiteľa, teda povinných (§ 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy). Rozhodcovskú doložku upravenú v článku 18. Všeobecných obchodných podmienok pre úver správne považoval okresný súd za nekalú, postihnutú sankciou absolútnej neplatnosti.

Odvolací súd v tejto súvislosti uvádza, že smernica Rady 93/13/EHS zo dňa 5. apríla 1993 o neprimeraných podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, nemá ako prameň komunitárneho práva horizontálny priamy účinok, ale existuje komunitárna povinnosť interpretovať vnútroštátne právo komunitárne komfortným spôsobom. Smernica podľa čl. 1 písm. q/ Prílohy považuje riešenie sporov zo spotrebiteľských zmlúv v rozhodcovskom konaní za ustanovenie neprimerané. Zákaz neprimeranosti je tu potrebné chápať tak, že podnikateľ ako druhá zmluvná strana spotrebiteľskej zmluvy nesmie zneužívať svoje silnejšie postavenie - dané tým, že spotrebiteľ nie je fakticky schopný presadiť akékoľvek zmeny formulárových zmluvných podmienok, a že pri úverových zmluvách koná spotrebiteľ vlastne pod tlakom finančnej tiesne a tak podnikateľ vlastne môže získať nefair výhody, ktorou je aj prenesenie sporu zo sústavy nezávislých súdov na rozhodcu, s ktorým podnikateľ dlhodobo spolupracuje, poskytuje mu zdroj príjmu, v konaní nie je potrebné nariaďovať pojednávanie, sú vylúčené opravné prostriedky.

Za neprimeranú je potrebné považovať rozhodcovskú doložku aj v danej veci, ktorá je súčasťou obchodných podmienok pre úver, ktoré predkladal oprávnený povinným na formulári, pričom nebola individuálne dojednaná a jej obsah povinní ani nemohli ovplyvniť.

Odvolací súd poukazuje na osobitnú právnu úpravu v ust. § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, z ktorej pre súd vyplýva povinnosť ex officio sa zaoberať exekučným titulom. Ak exekučný titul bol vydaný na základe spotrebiteľskej zmluvy, ktorej dojednania musia byť v súlade s ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľská zmluva nemôže obsahovať práva a povinnosti, ktoré nie sú v rovnováhe. Takéto dojednania sú považované za nekalé a sankcionované absolútnou neplatnosťou, v dôsledku čoho samotnému exekučnému titulu možno odoprieť vykonateľnosť.

Na podporu tohto názoru odvolací súd poukazuje tiež na rozhodnutie Európskeho súdneho dvora, ktorý v rozhodnutí C - 168/05 uviedol, že na rozhodcovský rozsudok v spore zo spotrebiteľskej zmluvy má súd kedykoľvek z úradnej povinnosti prihliadnuť z hľadiska jeho platnosti, resp. nulity takého rozhodcovského rozhodnutia a nie je potrebné jeho prípadne zrušenie postupom podľa vnútroštátnych predpisov.

Odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd v danom prípade správne právne posúdil rozhodcovský rozsudok ako nulitný, vydaný rozhodcom, ktorý vyvodil svoju právomoc na konanie a rozhodnutie na základe neplatnej rozhodcovskej doložky, teda nejde o spôsobilý exekučný titul podľa ust. § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku a správne žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.